

La infància educa l'espai.

Editors: Jorge Raedo i Carlos Barberá.

“Nosaltres mai eduquem directament, sinó de manera indirecta per mitjà de l'entorn”.
(Dewey, 1998, pàg. 28).

Quan uneixes les paraules arquitectura¹ i infància² es desperten imaginari, horitzons, expectatives... Per exemple, ens suggereixen espais dissenyats per a la infància —jardins infantils, col·legis, places, parcs, hospitals...—, infàncies aprenent arquitectura com a llenguatge artístic o com a Educació de l'Entorn Construït —que engloba una perspectiva social, biològica, tècnica...—, el disseny de materials lúdics o pedagògics, i també la transformació de zones urbanes per a satisfer les necessitats dels més xicotets o joves —on és més difícil canviar les conductes de les persones que fer els canvis físics de l'entorn—.

L'entorn podem entendre-ho com una atmosfera feta d'aire, llum, so, matèria, esdeveniments, experiències, contes, històries... Queda referit a l'espai i al temps viscut en un present encès per la imaginació personal. Té a veure amb atmosferes creades per l'acció de tots els éssers de la Terra des de sempre. El llenguatge, generat per la nostra convivència d'alegria i dolor, activa l'expressió de les arts, els ritus, les ciències... És una argamassa que ens cisella amb brusquedat o suavitat i, alhora, li donem forma amb cadascun dels nostres gestos, suaus o bruscos, i des de mirades que han sigut conformades des de les nostres experiències viscudes. La infància també modela el seu entorn, l'educa amb la seua voluntat, desig, entusiasme, llum i ànsia de vida, amb la seua imaginació natural, que mira al món a l'altura exacta dels seus ulls.

Aldo van Eyck (2021) suggereix que la imaginació del xiquet i de l'artista creen l'arquitectura. On altres persones veuen fantasies provocades per denses herències culturals, la mirada perplexa del xiquet i de l'artista s'até al percebut, codifica segons els seus desitjos i experiències entrenades per l'educació i el treball artístic. “La societat és una il·lusió col·lectiva on cada individu alberga un xiquet solitari al seu interior, perquè la infància no participa de l'engany” (Eyck, 2021, pàg. 24). És una mirada aliena a la història oficial, és una imaginació oberta i clara —com el vol de les abelles— que els majors entenen com un conte de bojos.

A través d'aquesta convocatòria de comunicacions la revista [i2] *Investigación e Innovación en Arquitectura y Territorio* ens convoca a l'enviament d'articles que ens ajuden a reflexionar sobre l'acció de la infància com agent transformador de l'entorn —el nostre món— gràcies al llenguatge de l'arquitectura dominat per la imaginació infantil, és a dir, la imaginació de l'art. Els articles poden ser d'especulació teòrica o basats en projectes espacials concrets. Els textos poden ser part d'una recerca acadèmica en curs o d'una deriva intel·lectual feta per a l'ocasió. Valorarem especialment els articles que observen la participació de la infància en la

¹ En la paraula “arquitectura” incloc les disciplines del disseny, el paisatgisme, l'urbanisme...

² La Convenció dels Drets de la Infància defineix com a “infància” les persones per davall dels 18 anys.

construcció simbòlica i física del món, anteposant la imaginació del xiquet —i de l'artista— a la fantasia escapista de la cultura que el conté.

En l'àmbit de la revista [i2] *Investigación e Innovación en Arquitectura y Territorio*, i referit a la línia i el sentit contemporani de la recerca, on, per exemple, una recerca podria al·ludir a trobades i desacords segons sensibilitats i experiències, segons abstraccions que ens porten a concebre allò concret, o segons diferents lectures que cadascú pot desxifrar a través del llenguatge artístic; us emplacem a presentar manuscrits sobre l'heterogeni acostament a l'espai, la infància i l'educació.

Ja siga des d'accions artístiques, fets o situacions concretes i definides, des d'estudis que proposen aportacions pròpies o fins i tot des de lectures de situacions viscudes, on les diferents infàncies són les qui diuen al món, tractarem d'establir una nova col·lecció de textos i escrits entorn a aquest àmbit. Hi ha molt a aprendre i afegir a les nostres ments per a concebre que l'espai que cadascú estudia sobre la infància té molt a dir a aquesta altra naturalesa de l'arquitectura amb la qual conviu. Convoquem a estudiants, estudiants de doctorat, doctors, pedagogs, arquitectes, dramaturgs, directors de cinema, i a tots aquells grups de persones que hageu treballat en aquests àmbits tan gratificants, a que ens feu arribar les aportacions que vulgueu compartir i així fer dels vostres manuscrits noves contribucions al món científic de la recerca.

L'editor principal d'aquesta col·lecció d'articles és Jorge Raedo. Ell és qui, des de les seues experiències com artista i professor d'art per a xiquets —i a partir dels tallers i projectes educatius o des dels escrits o els vídeos exposats a la X Biennal Espanyola d'Arquitectura i Urbanisme, en la qual va participar en nombroses pel·lícules al costat d'arquitectes com Jordi Parcerisas, Javier Revillo, Pedro Azara, Victoria Garriga, Bet Cantallops, Chechu Vázquez, Imma Jansana, Pilar Cos, Carme Fiol, El Globus Vermell, Alberto Campo Baeza, Andrés Jaque, Emilio Tuñón o Robert Brufau— dirigirà aquesta nova col·lecció. L'altre editor d'aquesta col·lecció és Carlos Barberá, director de la revista. Esperem les vostres aportacions.

Bibliografia.

Dewey, J (1998) *Democracia y educación*. Madrid: Edicions Morata.

Eyck, A. (2021) *El niño, la ciudad y el artista. Un ensayo sobre arquitectura. El reino de lo intermedio*. Barcelona: Fundación Arquia.